

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 8392/118/2014

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 29 iunie 2015

Completul compus din:
PREȘEDINTE Revi Moga
Judecător Ramona Poppa
Judecător Nicolae Stanciu
Grefier Nela Lechințan

S-a luat în examinare recursul în contencios administrativ declarat de recurentul reclamant (...) cu domiciliul în (...) împotriva **sentinței civile nr. 242/10.02.2015 pronunțată de Tribunalul Constanța** în dosarul nr. 8392/118/2014, în contradictoriu cu intimatul pârât **MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE** cu sediul în București, str. General Berthelot, nr. 28-30, sector 1, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă recurentul reclamant personal, lipsind intimatul pârât.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

În referatul asupra cauzei, grefierul de ședință evidențiază părțile, obiectul litigiului, mențiunile privitoare la îndeplinirea procedurii de citare și stadiul procesual. Recursul este motivat, scutit de plata taxei judiciare de timbru.

Având cuvântul, recurentul solicită admiterea cererii sale de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept menționate în cuprinsul cererii.

C U R T E A

Având nevoie de timp pentru a delibera.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Amână pronunțarea în cauză la data de 13 iulie 2015.
Pronunțată în ședința publică de la 29 iunie 2015

**Președinte,
Revi Moga**

**Judecător,
Ramona Poppa**

**Judecător,
Nicolae Stanciu**

**Grefier,
Nela Lechințan**

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 8392/118/2014

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 13 Iulie 2015

Completul compus din:

PREȘEDINTE Revi Moga

Judecător Nicolae Stanciu

Judecător Ramona Poppa

Grefier Nela Lechințan

Pe rol pronunțarea asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de recurentul reclamant (...) cu domiciliul în (...) în cadrul recursului în contencios administrativ declarat împotriva **sentinței civile nr. 242/10.02.2015 pronunțată de Tribunalul Constanța** în dosarul nr. 8392/118/2014, în contradictoriu cu intimatul pârât **MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE** cu sediul în București, str. General Berthelot, nr. 28-30, sector 1, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 29.06.2015 și au fost consemnate în încheierea din aceea dată, ce face parte integrantă din prezenta, iar completul de judecată, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 13.07.2015.

CURTEA

Asupra cererii de față:

1. Cererea de chemare în judecată.

Prin acțiunea promovată și înregistrată la data de 03.12.2014 pe rolul Tribunalului Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal sub nr.8392/118/2014, reclamantul (...), în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Educației Naționale, a solicitat instanței să dispună obligarea pârâtului la comunicarea informațiilor de interes public solicitate în format electronic și în subsidiar în format scris precum și stabilirea unui termen în care să-i fie comunicate reclamantului informațiile solicitate.

Susține reclamantul că la datele de 30.06.2014 și de 27.10.2014 a formulat și înaintat către pârâtul Ministerul Educației Naționale două cereri pentru comunicarea unor informații de interes public, respectiv comunicarea

raportului Corpului de control al ministrului cu privire la verificările efectuate la Universitatea Ovidius din Constanta, verificări care au avut loc în luna septembrie 2013.

Deși termenul legal de comunicare a răspunsului s-a împlinit, pârâtul nu a dat curs solicitărilor reclamantului, acesta promovând astfel acțiunea de față în temeiul dispozițiilor art.22 din Legea nr.544/2001.

2. Hotărârea instanței de fond.

Prin sentința civilă nr.242/10.02.2015, Tribunalul Constanța – Secția de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea promovată de reclamantul (...), ca nefondată, reținând următoarele:

Prin adresa nr.17808, 120/E/DGIS/28.11.2014, pârâtul Ministerul Educației Naționale a emis un răspuns aferent cererilor formulate de reclamant, fiindu-i comunicată acestuia o sinteză a constatărilor și măsurilor dispuse prin raportul de control nr.1356/GP/18.06.2013 privind control realizat la Universitatea Ovidius din Constanta.

Potrivit instanței, în mod legal, în raport de prevederile art.12 lit. d din Legea nr.544/2001, pârâtul nu a procedat la comunicarea către reclamant și a datelor referitoare la identitatea unor persoane fizice menționate în cuprinsul actului de control.

3. Recursul declarat de reclamant.

La data de 09.03.2015, reclamantul (...) a declarat recurs împotriva sentinței civile nr.242/10.02.2015, hotărârea fiind criticată în raport de motivele de nelegalitate prevăzute de art.488 pct.6 și pct.8 NCPC.

Referitor la motivul de casare prevăzut de art.488 pct.8 NCPC, consideră recurentul reclamant că dezlegarea dată pricinii este rezultatul încălcării și aplicării greșite a normelor de drept material, întrucât conform art.6 alin.(1) și (2) coroborat cu art.2 lit.b și art.9 din Legea nr.544/2001, autoritățile sunt obligate ca la solicitarea persoanelor să realizeze copii de pe documentele ce conțin informații publice.

Raportul de control, în ansamblul său, este informație publică, întrucât corpul de control al ministrului funcționează în cadrul ministerului la nivel de direcție (anexa nr.1 din HG nr.185/2013), iar prin atribuțiile conferite de art.2 din Ordinul MEC nr.5672/13.12.2005, corpul de control contribuie la împlinirea funcției de autoritate de stat a ministerului, asigurând verificarea respectării reglementărilor din domeniile sale de activitate, potrivit art.5 pct.22 din HG nr.185/2013.

Raportul de control reprezintă materializarea definiției informației publice, conform art.2 lit.b din Legea nr.554/2001: emană de la o autoritate publică ca rezultat al activității acesteia.

Potrivit recurentului, nesocotind aceste norme de drept, instanța în mod eronat a considerat raportul de control „dată personală”, motivând că pârâtul în mod legal nu a procedat la comunicarea către reclamant și a datelor referitoare la identitatea unor persoane fizice menționate în cuprinsul actului de control, deși o astfel de solicitare nu a venit din partea reclamantului și nu a fost dedusă judecății.

Refuzul instanței de a obliga la eliberarea de fotocopii cu protejarea datelor personale, deși se constată caracterul public al informației solicitate, reprezintă o interpretare greșită a normelor de drept material, cu consecința aplicării greșite a acestora.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art.488 pct.6 NCPC, recurentul susține că soluția instanței are la bază exclusiv afirmația autorității, în sensul că invocarea art.12 lit.d este suficientă pentru a justifica o ingerință în dreptul persoanei la informare, fapt care afectează în substanța sa dreptul efectiv al reclamantului la o instanță care să tranșeze litigiul în condiții echitabile.

Apreciază recurentul reclamant ca fiind motiv de casare și interpretarea greșită a Legii nr.677/2001, dat fiind că simpla indicare a numelui nu conduce, în mod evident, la identificarea unei persoane, în doctrina juridică fiind stabilit că identificarea se face prin reunirea a cel puțin 3 atribute de identificare: numele și prenumele, domiciliul și starea civilă.

Reținerea instanței că numele și prenumele unei persoane se încadrează în categoria datelor personale este în dezacord cu interpretarea dată Legii nr.677/2001, împrejurarea că informațiile solicitate conțin date cu caracter personal nu înlătură obligația de comunicare a acestora, ci doar o circumstanțiază, aceste date putând fi protejate fie prin creionarea lor cu marker, fie prin o nouă tehnoredactare care să nu cuprindă datele personale.

4. Cererea de sesizare a Înaltei Curți.

La data de 12.05.2015, recurentul reclamant (...) a formulat cerere privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu următoarele probleme:

„1.Doar numele și prenumele unei persoane se încadrează în definiția dată „datelor cu caracter personal” de către Legea nr.677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestora, în sensul în care numai ele reprezintă un element suficient care să permită identificarea unei persoane?”

2.”Existența unor date personale în cuprinsul unor documente din categoria informațiilor publice poate constitui un motiv de refuz de eliberare a fotocopiilor de pe aceste documente chiar și cu informațiile respective anonimizate (înnegrite cu marker-ul, acronimizate)?”

Susține recurentul că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art.519 NCPC, astfel:

- cauza de află în ultimă instanță;
- de lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea cauzei pe fond;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii;
- spețele întemeiate pe Legea nr.544/2001 pot fi analizate numai de către instanțe purtând cel mult rangul de Curte de Apel, astfel că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei de drept printr-o hotărâre.

Se solicită a se avea în vedere jurisprudența invocată în recurs cu privire la informațiile care conțin date cu caracter personal și consecința existenței acestor date cu privire la obligativitatea comunicării informațiilor de interes public, respectiv decizia nr.633/CA/2009 pronunțată de Curtea de Apel Alba

Iulia și decizia civilă nr.990/2010 pronunțată de Curtea de Apel Cluj, precum și doctrina juridică cuprinsă în volumul „Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil” de O.Ungureanu, C.Jugastru.

5. *Punctul de vedere al intimatului pârât.*

Prin precizările scrise depuse la data de 11.06.2015, intimatul pârât Ministerul Educației și Cercetării Științifice a susținut că numai magistratul investit cu soluționarea unei pricini poate aprecia asupra necesității unor lămuriri cu privire la înțelesul unor termeni prevăzuți de legislația incidentă.

Ministerul și-a îndeplinit obligația de a comunica date/informații de interes public în sensul prevăzut de dispozițiile Legii nr.544/2001, prin aducerea la cunoștința reclamantului a unei sinteze a constatărilor și măsurilor dispuse prin raportul de control nr.1356/GP/18.06.2013.

6. *Punctul de vedere al completului de judecată.*

6.1. *Asupra admisibilității sesizării:*

Potrivit art.519 NCPC, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Dispozițiile art. 519 NCPC instituie o serie de condiții de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, astfel:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Cauza este în curs de judecată, în fața instanței de recurs – Curtea de Apel Constanța - competentă material și teritorial să judece calea de atac declarată de reclamant, astfel cum a fost expusă.

Având în vedere considerentele hotărârii recurate în referire la modalitatea în care instituția pârâtă și-a îndeplinit obligația de comunicare a informațiilor solicitate de către reclamant, chestiunea de drept indicată este determinantă pentru soluționarea pe fond a prezentei cauze.

Chestiunea de drept nu a fost dezlegată de Înalta Curte și nici nu există pe rolul acestei instanțe un recurs în interesul legii în acest sens.

Chestiunea de drept îndeplinește și cerința noutății, în sensul celor reținute de Înalta Curte prin Decizia nr.11/20.10.2014 publicată în Monitorul Oficial al României nr.831/14.11.2014 atunci când se referă la o normă juridică intrată în vigoare cu mai mult timp în urmă.

Astfel, este îndeplinită cerința de noutate întrucât problema de drept, deși privește interpretarea și aplicarea unor acte normative mai vechi, nu a primit o analiză în doctrina de specialitate sau o interpretare într-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent, prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, nu există un număr semnificativ de hotărâri prin care să se fi soluționat în mod diferit și constant chestiunea de drept, pentru a se putea discuta de necesitatea unui recurs în interesul legii.

În consecință, potrivit jurisprudenței Înaltei Curți, se impune să se apeleze la mecanismul de unificare a practicii judiciare prin hotărâre prealabilă, pentru a se evita pronunțarea unor decizii în care aceleași drepturi invocate de părți să fie soluționate în mod diferit.

6.2. Asupra chestiunii de drept care formează obiectul sesizării.

Conform prevederilor art.3 alin.(1) lit.a) din Legea nr.677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, prin „date cu caracter personal” se înțelege – „orice informații referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă; o persoană identificabilă este acea persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în mod particular prin referire la un număr de identificare ori la unul sau la mai mulți factori specifici identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale”.

Potrivit dispozițiilor art. 12 alin.(1) din Legea nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, „Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 11¹, următoarele informații:

d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii”.

În analiza chestiunilor de drept supuse judecății, considerăm că este necesar a se stabili, în principal, relația dintre ceea ce presupune noțiunea de „date personale” și accesul liber la informațiile de interes public.

Legea nr. 677/2001 a fost adoptată în scopul protejării și garantării drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, fiind pus în aplicare principiul respectării dreptului fundamental la viață intimă, familială și privată, reglementat de art. 26 alin.(1) din Constituția României, în contextul specific al prelucrării datelor personale.

Legea nr. 544/2001 reglementează accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, ca fiind unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autoritățile publice, punând în valoare principiul constituțional stabilit de art. 31 alin. (2) din Constituția României, potrivit căruia autoritățile publice sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

Legea nr. 544/2001 reglementează două categorii de informații care sunt considerate de interes public, și anume: informații care sunt comunicate din oficiu, și informații care sunt comunicate la cererea persoanelor interesate.

În doctrina de specialitate s-a arătat, în legătură cu acest subiect că „În ambele categorii intră informații care prin conținutul lor pot privi date cu caracter personal, având în vedere că, din reglementarea constituțională a art. 31, reiese că cetățenii pot solicita autorităților publice informații de interes personal. În categoria informațiilor care se comunică din oficiu, legea include o serie de informații care determină identificarea unor persoane fizice, angajate ale autorităților și instituțiilor publice ori ale regiilor autonome care utilizează resurse financiare publice. Acestea sunt numele și prenumele persoanelor din conducerea autorității sau a instituției publice și ale funcționarului responsabil cu difuzarea informațiilor publice” (*S.Șandru*, „Asigurarea dreptului la protecția datelor personale, în contextul legislației privind liberul acces la informațiile de interes public”, *Revista Dreptul* nr.2/2006, pag.123-133).

Astfel, observă autoarea, „situația informațiilor la care este garantat accesul se referă la datele personale ale angajaților autorităților și instituțiilor publice ori ai regiilor autonome, iar nu ale altor persoane, în cazul cărora accesul la informații conținând date personale poate fi permis numai în condițiile prevăzute de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 544/2001”.

Așadar, accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, astfel cum prevede Legea nr.544/2001 se poate realiza numai în contextul respectării reglementărilor specifice din Legea nr. 677/2001, care în art.5 alin.(2) stabilește situațiile de excepție în care dezvăluirea/accesul la informațiile publice conținând date personale sunt permise (cu excepția situației când există consimțământul expres și neechivoc al persoanei vizate).

În jurisprudența limitată întâlnită în această materie (decizia civilă nr.549 din 11 octombrie 2004 a Curții de Apel Alba Iulia, publicată în: "Consiliul Superior al Magistraturii. Jurisprudență națională 2004 - 2005", Editura Brilliance) s-a statuat, în cazul solicitării unor informații dintr-un dosar penal soluționat, că „există o limitare a dreptului dedus judecății, constând în faptul că pe declarațiile martorilor și părților vătămate sunt înscrise datele personale ale acestora, astfel încât, potrivit art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001, aceste părți ale documentelor vor fi acoperite și nu vor fi copiate, ceea ce nu o împiedică pe reclamantă să afle conținutul documentelor”.

Se observă, din textul art.3 alin.(1) lit.a) din Legea nr.677/2001, că datele cu caracter personal se referă la orice informații referitoare la o persoană fizică, iar o persoană identificabilă este persoana care poate fi identificată, direct sau indirect, și prin referire la unul sau mai mulți factori specifici identității sale, numele și prenumele fiind „acel atribut de identificare a persoanei fizice ... prin care aceasta se individualizează în familie și în societate” (*G.Boroi*, „Drept civil. Partea generală. Persoanele”, Ed. ALL Beck, București, 2001, pag.314).

Se arată în doctrina juridică de specialitate că „principalele mijloace de identificare a persoanei fizice sunt: numele, domiciliul și starea civilă”, prin „nume” înțelegându-se numele de familie și prenumele (*Gh. Beleiu*, „Drept civil român. Introducere în dreptul civil. Subiectele dreptului civil”, Casa de editură și presă Șansa SRL, București, 1994, pag.315-316).

Apreciem, așadar, că în contextul problematicii juridice supuse judecății, „doar numele și prenumele” unei persoane se încadrează în definiția dată

„datelor cu caracter personal”, fiind elemente suficiente pentru identificarea unei persoane fizice, însă existența acestora date în cuprinsul unor documente din categoria informațiilor publice nu implică, de plano, refuzul comunicării documentului, în condițiile în care aceste date pot fi acoperite/șterse/înlăturate prin orice metode care asigură protecția datelor cu caracter personal.

În temeiul art.519 și art.520 NCPC, Înalta Curte de Casație și Justiție va fi sesizată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept menționate.

În baza art.520 alin.(2) NCPC, se va suspenda judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

1. „Doar numele și prenumele unei persoane se încadrează în definiția dată "datelor cu caracter personal" de către Legea nr.677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestora, în sensul în care numai ele reprezintă un element suficient care să permită identificarea unei persoane?"

2. „Existența unor date personale în cuprinsul unor documente din categoria informațiilor publice poate constitui un motiv de refuz de eliberare a fotocopiilor de pe aceste documente chiar și cu informațiile respective anonimizate (înnegrite cu marker-ul, acronimizate)?"

Suspendă judecata cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 13.07.2015.

**Pt.Președinte,
Revi Moga
conform art.426 alin.4
NCPC semnează
Vicepreședinte instanță
Niolae Stanciu**

**Judecător,
Nicolae Stanciu**

**Judecător,
Ramona Poppa**

**Grefier,
Nela Lechințan**

Tehnored.jud.R.Poppa
4 ex./21.07.2015